

тя изражава) отъ нейното название, което по нѣкога си съвпада съ първото (т. е. съ звукътъ на буквата), а по нѣкога си не. Напр. знакътъ *a* по български ся произнася *a* и ся нарича *a*; а по славенски той ся произнася *азъ*; знакътъ на устно-то придиханіе по български са нарича *фе*, по славенски *фертъ*, макаръ и да не ся произнася ни тѣй, както по български, ни тѣй както по славенски. Отъ *ф* и *a* ные ще съставимъ слогъ *фа*, а не *феа*, както трябаше да излѣзе отъ названіето на първата буква. Ето дѣ грѣши способътъ, който днесъ господствува въ България, и по който учятъ дѣцата да четятъ. Този способъ намѣсто да запознае дѣцата съ естественното значеніе на буквитъ, той ги заставлява да учатъ тѣхнитъ названия, съ които тѣ незнайтъ що да правятъ. Отъ свистящиятъ звукъ *c* и *a* сѣко дѣте безъ трудъ ще състави слогътъ *са*; но защо *c* (т. е. *се*) и *a* са изговаря *са*, а не *сеа* това дълго време ще остане тайна за дѣтето.

Дѣцата, като неможатъ да разбержатъ, защо отъ *са* звучи *са*, а не *сеа*, както е трѣвало да бѣде, като са сѣде по отдѣлното названіе на буквитъ, твърдѣ много са затрудняватъ, и това е главната причина на неуспѣхътъ на ученицятъ. Ако искате да знаете, то дѣцата, по способътъ който днесъ господствува по България са научаватъ да четятъ не отъ буквитъ, но отъ сричаніето, и на мѣсто да запомнятъ 35-тъхъ букви на азбуката, то трѣба да научатъ изображеніето на нѣколко стотинъ сочетанія (слодове) и да съста-